

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Schadevergoedingsrecht	2
Bijstand	3
Volksverzekeringen.....	4
Sociale zekerheid overig.....	5
TOZO, NOW, TOFA	5
Bestuursrecht overig	6
Rijkswet op het Nederlanderschap.....	6
Studiefinanciering	7
Wet openbaarheid van bestuur.....	9
Vreemdelingenrecht.....	10
Regulier	10
Asiel.....	11
Richtlijnen en verordeningen	13
Vreemdelingenbewaring.....	13

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 146

MK ABRS, 24-02-2021, 202003640/1/A2

Instituut Mijnbouwschade Groningen.

Awb 8:47 lid 3

BW 6:177, 6:177a

Tijdelijke wet Groningen

Besluit Mijnbouwschade Groningen

SCHADEVERGOEDING. GASWINNING. BEWIJSVERMOEDEN. De vraag of van de zijde van het Instituut het bewijsvermoeden "evident en aantoonbaar is weerlegd", vereist mede technische en bouwkundige kennis. Daarbij dient, gelet op genoemd criterium, met een hoge mate van zekerheid vast te staan dat uitsluitend een of meerdere andere oorzaken dan beweging van de bodem als gevolg van de aanleg of de exploitatie een mijnbouwwerk ten behoeve van het winnen van gas uit het Groningenveld, de schade hebben doen ontstaan De Afdeling zal daarom op grond van artikel 8:47, eerste lid, Awb de StAB benoemen tot deskundige voor het instellen van een onderzoek.

De minister heeft appellant een schadevergoeding toegekend voor een aantal schades en geen schadevergoeding toegekend voor de overige schades, omdat die schades volgens de minister niet het gevolg zijn van de gaswinning in Groningen.

80. Tussen partijen is in geschil of [appellant] met het tegenrapport van Vrieling ten minste voldoende twijfel heeft gezaaid om tot het oordeel te komen dat het Instituut ten aanzien van schades 3, 9, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 27 en 28 het bewijsvermoeden niet heeft weerlegd. Verder is in geschil of het bewijsvermoeden is weerlegd ten aanzien van de door [appellant] gestelde problemen aan de fundering. [appellant] heeft in dit verband gewezen op de noodzaak van funderingsherstel in relatie tot als mijnbouwschade erkende scheurvorming (schades 15, 16 en 17). Tenslotte is in geschil of de in het adviesrapport begrote herstelkosten voor schades waarbij het bewijsvermoeden wel is toegepast, toereikend zijn.

81. Ter beoordeling van de Afdeling staat dus in de eerste plaats of [appellant] ten aanzien van het genoemde tiental schades ten minste zodanige twijfel heeft gezaaid over de in het adviesrapport van Lubbers vastgestelde uitsluitende oorzaken, dat het weerleggen van het bewijsvermoeden door het Instituut geen standhoudt.

82. Dit is de eerste zaak waarin de toepassing van het bewijsvermoeden aan de orde is in hoger beroep. Daarbij komt dat [appellant] eerst in hoger beroep een tegenrapport heeft overgelegd en dat de discussie over de wijze waarop het bewijsvermoeden ten aanzien van de onderscheiden concrete schadeposten is toegepast, pas meer toegespitst in hoger beroep is gevoerd. De vraag of van de zijde van het Instituut het bewijsvermoeden "evident en aantoonbaar is weerlegd", vereist mede technische en bouwkundige kennis. Daarbij dient, gelet op genoemd criterium, met een hoge mate van zekerheid vast te staan dat uitsluitend een of meerdere andere oorzaken dan beweging van de bodem als gevolg van de aanleg of de exploitatie een mijnbouwwerk ten behoeve van het winnen van gas uit het Groningenveld, de schade hebben doen ontstaan

De Afdeling zal daarom op grond van artikel 8:47, eerste lid, van de Awb de Stichting Advisering Bestuursrechtspraak (de StAB) benoemen tot deskundige voor het instellen van een onderzoek. Van het voornemen daartoe heeft zij partijen conform artikel 8:47, derde lid van de Awb bij brief mededeling gedaan.

Aan de StAB zal worden gevraagd of op grond van het adviesrapport van Lubbers, zoals naar aanleiding van het tegenrapport van Vrieling aangevuld door het nader advies van Handgraaf, met een hoge mate van zekerheid vaststaat dat een andere oorzaak als uitsluitende oorzaak valt aan te wijzen voor schades 3, 9, 19, 20, 21, 23, 24, 25, 27 en 28 en voor de door [appellant] gestelde funderingsschade die aan de orde is bij schades 15,16 en 17. [...]

110. De Afdeling zal de StAB verzoeken binnen zestien weken te beoordelen of het Instituut zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat schades 3, 8, 9,12, 19, 20, 21, 23 t/m 28 evident en aantoonbaar uitsluitend andere oorzaken hebben dan beweging van bodem als gevolg van de aanleg of de exploitatie van een mijnbouwwerk ten behoeve van het winnen van gas uit het Groningenveld. De Afdeling verzoekt de StAB voorts te beoordelen of in relatie tot schades 15, 16 en 17 de fundering zettingen vertoont en zo ja, of evident en aantoonbaar valt uit te sluiten dat deze zijn veroorzaakt door mijnbouwactiviteiten. Ook verzoekt de Afdeling de StAB te beoordelen of de ligging van de woning (anders dan in het Groningenveld) een relevante factor is bij de beoordeling van de schade. De gronden van [appellant] tegen de hoogte van de door het Instituut bepaalde herstelkosten voor de schades waarvan het heeft beslist dat schade wel voor vergoeding in aanmerking komt omdat aan het bewijsvermoeden is voldaan, slagen naar het oordeel van de Afdeling niet.

111. De StAB dient partijen in de gelegenheid te stellen te reageren op de deskundige die de StAB voornemens is in te schakelen. Ook dient de StAB partijen in de gelegenheid te stellen te reageren op het conceptverslag.

112. Na ontvangst van het definitieve verslag van de StAB zal de Afdeling [appellant] en het Instituut in de gelegenheid stellen om binnen drie weken daarop te reageren.
schorsing van de behandeling van het beroep

113. De Afdeling zal de behandeling van het hoger beroep schorsen in afwachting van het verslag van de StAB en de reactie van [appellant] en het Instituut daarop. Elke verdere beslissing zal worden aangehouden.

[ECLI:NL:RVS:2021:374](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 147

MK CRvB, 12-01-2021 (publ. 22-02-2021), 20/2387 PW

college van burgemeester en wethouders.

PW 40 lid 1

PARTICIPATIEWET. BEGRIP WOONPLAATS. CORONA. Het college heeft i.c. niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op 11 mei 2020 in de [gemeente] geen woonplaats meer had als bedoeld in artikel 40, eerste lid, van de PW.

Raad: 4.6. Niet in geschil is dat betrokkene tot 21 maart 2020 – vanaf die datum kreeg betrokkene tijdelijk onderdak bij haar ouders in de gemeente [plaatsnaam] – in de gemeente [gemeente] haar woonplaats had als bedoeld in artikel 40, eerste lid, van de PW. Betrokkene had een briefadres in de gemeente [gemeente], woonde in haar auto, verbleef gedurende de nachten in haar auto op de met het college afgesproken standplaatsen in de gemeente [gemeente], deed in die gemeente haar

inkopen, ging daar naar de huisarts en naar de osteopaat en had in de gemeente haar vrienden. Het centrum van haar maatschappelijk leven lag aldus, ook volgens het college, in de gemeente [gemeente].

4.7. Het standpunt van het college, zoals dat volgt uit 4.4, dat betrokkene op 11 mei 2020 door het enkele verblijf bij haar ouders het centrum van haar maatschappelijk leven niet langer in de gemeente [gemeente] had, is niet juist. Betrokkene was nog steeds in de gemeente [gemeente] als ingezetene ingeschreven met een briefadres. Daarnaast waren ook zowel het werkelijk verblijf van betrokkene, als haar overige omstandigheden bepalend voor de vraag waar zich het centrum van haar maatschappelijk leven bevond. Betrokkene heeft onweersproken gesteld dat haar sociale leven zich nog steeds in de gemeente [gemeente] afspeelde. Bovendien was het verblijf van betrokkene bij haar ouders tijdelijk en uitsluitend het gevolg van het feit dat zij door de tijdelijke maatregelen van de regering in verband met de coronapandemie geen gebruik kon maken van de publieke ruimten en sanitaire voorzieningen in de gemeente [gemeente]. Betrokkene heeft onweersproken gesteld dat zij, zodra die publieke ruimten en sanitaire voorzieningen weer toegankelijk zouden worden, het tijdelijk verblijf bij haar ouders zou beëindigen en dat dan de situatie van vóór 21 januari 2020 zou herleven. Het college heeft in het licht van deze omstandigheden niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene op 11 mei 2020 in de gemeente [gemeente] geen woonplaats meer had als bedoeld in artikel 40, eerste lid, van de PW. [...]

4.8. Uit 4.1 tot en met 4.7 volgt dat het hoger beroep niet slaagt en de aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2021:296](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 148

CRvB, 24-12-2020 (publ. 23-02-2021), 17/2962 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW

AOW. KORTING VAN 6% OP PENSIOENBEDRAG I.V.M NIET-VERZEKERDE PERIODES. In de periode tussen 2 juni 2012 en 4 oktober 2015 is appellant verzekerd geacht voor de AOW in de tijdvakken waarin hij via uitzendbureaus in Nederland in dienstbetrekking werkte. In andere vergelijkbare zaken is bij de Raad de vraag opgekomen of op grond van Europees recht de verzekering voor de AOW voort zou moeten duren tijdens de tussenpozen van deze werkzaamheden. De Raad heeft met betrekking tot deze vraag op 17 december 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:3216](#) prejudiciële vragen gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (Hof). De zaak van appellant loopt al lang en het antwoord van het Hof kan nog geruime tijd op zich laten wachten. Bovendien heeft appellant, zoals hiervoor overwogen, in ieder geval recht op een hoger ouderdomspensioen dan aan hem is toegekend. Om tot een beslechting van het geschil te komen zonder appellant tekort te doen, heeft de SvB – desgevraagd – ter zitting het volgende toegezegd. Indien het arrest van het Hof aanleiding geeft om de volgens de SvB niet verzekerde tijdvakken die waren gelegen tussen de uitzendarbeid die appellant heeft verricht toch als verzekerde tijdvakken in aanmerking te nemen, zal de SvB dit uit eigen beweging met volledig terugwerkende kracht vanaf 4 oktober 2015 in het ouderdomspensioen van appellant verwerken.

[ECLI:NL:CRVB:2020:3551](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 149

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 15-02-2021 (publ. 22-02-2021), SGR 21/170

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo) 13

TOZO. LENING BEDRIJFSKAPITAAL. Naar voorlopig oordeel kan geen voorschot in de vorm van een (al dan niet rentedragende) lening verstrekt worden.

Afwijzing aanvraag om bijstand voor bedrijfskapitaal in de vorm van een rentedragende lening op grond van de Tozo ten bedrage van € 10.157,-.

Voorzieningenrechter: 5. Uit artikel 13, tweede lid, van de Tozo leidt de voorzieningenrechter af dat voor bijstand in de voorziening van bedrijfskapitaal geen voorschot (als bedoeld in artikel 52 van de Pw) mogelijk is. Nu er geen sprake van is dat een deel van de aangevraagde lening bedrijfskapitaal ziet op het levensonderhoud van verzoekers (daarvoor is immers de door verweerder toegekende Tozo-uitkering levensonderhoud bedoeld) en het hier dus niet gaat om een vorm van algemene bijstand, kan naar voorlopig oordeel geen voorschot in de vorm van een (al dan niet rentedragende) lening verstrekt worden. Daarbij komt dat verzoekers het gehele bedrag van de aangevraagde lening als voorlopige voorziening vragen, waardoor bij toewijzing van die voorziening de in geding zijnde aanvraag feitelijk al volledig zou worden gehonoreerd. Uit het voorgaande volgt dat hetgeen als voorlopige voorziening is verzocht niet toewijsbaar is. Daarom zal het verzoek worden afgewezen.

6. Er is geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

7. De voorzieningenrechter realiseert zich dat verzoekers belang hebben bij een spoedige beoordeling van hun beroep, waarin immers de vraag aan de orde komt of de door hen aangevraagde bijstand voor bedrijfskapitaal in de vorm van een rentedragende lening al dan niet terecht is afgewezen. Daartoe is nader onderzoek nodig van het (omvangrijke) dossier met daarin onder meer jaarcijfers van de onderneming van verzoekers en diverse belastingaanslagen. Voor dat onderzoek is geen plaats in een procedure als de onderhavige. Daarom zal de voorzieningenrechter geen gebruik maken van zijn bevoegdheid tot kortsluiting. Wel zal hij zo veel mogelijk bevorderen dat een spoedige behandeling van de bodemzaak plaatsvindt.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:1041](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB 2021, 150

MK ABRs, 24-02-2021, 202002912/1/V6
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

VWEU 20

Richtlijn 2004/38/EG 3, 7, 16

Richtlijn 2011/51/EU 3

RWN 8

Vb 2000 3.4, 3.5, 8.12, 8.13

NEDERLANDERSCHAP. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er bedenkingen tegen het verblijf van [appellante] voor onbepaalde tijd zijn, onder meer omdat een Chavez-Vilchez verblijfsrecht in beginsel tijdelijk is.

De rechtbank heeft terecht niet beoordeeld of [appellante] mogelijk in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van de Richtlijn langdurig ingezetenen.

Bedenkingen tegen een verblijf in Nederland voor onbepaalde tijd

3.3. [appellante] betoogt dat uit de Handleiding niet volgt dat duurzaam verblijf in de zin van de Verblijfsrichtlijn is vereist. In bijlage 7 van de toelichting op artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN, vervat in de Handleiding, staat namelijk dat geen bedenkingen bestaan tegen het verblijf voor onbepaalde tijd van familieleden van burgers van de Unie die verblijf voor meer dan drie maanden hebben en die duurzaam verblijf hebben, wat volgens haar geen cumulatieve vereisten zijn.

Onbestreden is dat [appellante], met haar Chavez-Vilchez verblijfsrecht, niet in aanmerking komt voor duurzaam verblijf op grond van de Verblijfsrichtlijn. Vergelijk in dit verband de uitspraak van de Afdeling van 2 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1490](#). Ter zitting bij de Afdeling heeft de staatssecretaris bevestigd dat duurzaam verblijf niet vereist is, omdat ook geen bedenkingen bestaan tegen het verblijf voor onbepaalde tijd van familieleden van burgers van de Unie die een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden hebben. Dit kan [appellante] echter niet baten. Uit bijlage 7, gelezen in combinatie met paragraaf 3.4 van de hiervoor genoemde toelichting, volgt dat met een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden wordt gedoeld op een verblijfsrecht op basis van artikel 7 van de Verblijfsrichtlijn, zoals geïmplementeerd in de artikelen 8.12 en 8.13 van het Vb 2000. [appellante] heeft geen verblijfsrecht op basis van dat artikel, zodat haar betoog faalt.

3.4. Gelet op het voorgaande, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er bedenkingen tegen het verblijf van [appellante] voor onbepaalde tijd zijn, onder meer omdat een Chavez-Vilchez verblijfsrecht in beginsel tijdelijk is.

De Richtlijn langdurig ingezetenen

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank eraan is voorbijgegaan dat artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn langdurig ingezetenen regels bevat over tijdelijke en niet-tijdelijke verblijfsrechten. De rechtbank heeft deze richtlijn ten onrechte niet betrokken in haar beoordeling of de staatssecretaris een Chavez-Vilchez verblijfsrecht terecht als tijdelijk heeft aangemerkt.

4.1. De rechtbank heeft terecht niet beoordeeld of [appellante] mogelijk in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van de Richtlijn langdurig ingezetenen. De naturalisatieprocedure en de verblijfsrechtelijke procedure op de voet van de Vw 2000 zijn gescheiden procedures. Vragen over toelating en verblijf moeten in beginsel worden beantwoord in een procedure op de voet van de Vw 2000. Vergelijk de uitspraak van 4 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4100](#). De vraag of de staatssecretaris een Chavez-Vilchez verblijfsrecht terecht als tijdelijk aanmerkt in de zin van de Richtlijn langdurig ingezetenen moet dan ook beantwoord worden in zo'n procedure. Het bepalen van de voorwaarden voor de verkrijging en het verlies van de nationaliteit behoort bovendien in de eerste plaats tot de bevoegdheid van elke lidstaat van de Europese Unie afzonderlijk. Vergelijk de uitspraak van 16 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3013](#). Gelet hierop en op het arrest van het Hof van 6 oktober 1982, Cilfit, [ECLI:EU:C:1982:335](#), punt 10, bestaat geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen, omdat dit niet relevant is voor de oplossing van dit geschil. [...]

4.3. [...] Gelet op het karakter van de naturalisatieprocedure dat anders is dan dat van de verblijfsrechtelijke procedure en de beoordelingsruimte die de staatssecretaris heeft in de naturalisatieprocedure, bestaat er voor de Afdeling daarom geen aanleiding het hoger beroep van [appellante] aan te houden totdat het Hof op bovengenoemde prejudiciële vragen heeft beslist. [appellante] heeft bovendien pas na het besluit van 13 februari 2019 een aanvraag gedaan om een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, waardoor de uitkomst van die verblijfsrechtelijke procedure ook om die reden niet relevant is voor de beslissing in deze zaak.

Geen nieuw beleid [...]

5.1. Dat pas met ingang van 1 juli 2019 in de Handleiding expliciet is beschreven hoe een Chavez-Vilchez verblijfsrecht moet worden geduid in het licht van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder b, van de RWN, betekent niet dat op dit punt een beleidswijziging heeft plaatsgevonden.

[ECLI:NL:RVS:2021:395](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2021, 151

Rechtbank Overijssel, 19-02-2021 (publ. 23-02-2021), AWB 19/2225

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

BW 1:395a

Wsf 2000 3.14, 11.5

Bsf 2000

STUDIEFINANCIERING. LOSKOPPELING. HARDHEIDSCLAUSULE. De rechtbank vindt dat verweerder onvoldoende heeft uitgelegd waarom in het geval van eiser de aanvullende beurs niet met toepassing van de hardheidsclausule en zonder alimentatiebeschikking kan worden vastgesteld.

Rechtbank: [...] 5.1 Partijen zijn het er over eens dat sprake is van een ernstig en structureel conflict tussen eiser en zijn vader. Daarbij gaat verweerder ervan uit dat eisers vader weigert om de ouderlijke financiële bijdrage te voldoen. Verder is er geen alimentatieplicht vastgesteld en is eiser geen alimentatieprocedure gestart tegen zijn vader. Partijen zijn verdeeld over de vraag of sprake is van zodanig bijzondere omstandigheden dat van eiser niet verlangd kan worden dat hij een alimentatieprocedure tegen zijn vader voert. Daarnaast zijn partijen verdeeld over de vraag of

verweerder de afwijzing van eisers verzoek had moeten beperken tot de maand volgend op de maand waarin eiser 21 jaar is geworden.

5.2 Een student maakt in principe aanspraak op een aanvullende beurs als sprake is van een langdurig ernstig verstoorde verhouding tussen de ouder en de student. Volgens vaste rechtspraak van de hoogste bestuursrechter in dit soort zaken is daarmee niet gezegd dat iemand in dat geval een volledige aanspraak heeft op een aanvullende beurs. Ook wanneer een ernstig en structureel conflict wordt aangenomen moet een ouder naar (vastgesteld of nog vast te stellen) vermogen bijdragen in de kosten van levensonderhoud van de studerende. De zogenoemde loskoppeling is niet bedoeld zo ver te gaan dat de ouder met wie zo'n conflict bestaat ongeacht zijn inkomen in het geheel geen bijdrage behoeft te leveren, terwijl de ouder met wie zo'n conflict niet bestaat daarin wel (naar vermogen) moet bijdragen. Dit neemt echter niet weg dat verweerder met toepassing van de hardheidsclausule een volledige aanspraak op een aanvullende beurs met voorbijgaan aan een mogelijke alimentatieverplichting van de ouder kan vaststellen. Er moet dan sprake zijn van zwaarwegende en bijzondere omstandigheden. Als toepassing van een wettelijke bepaling in het concrete geval in overeenstemming is te achten met de bedoeling van de regelgever en de strekking van de regeling, dan is een gerechtvaardigd beroep op de hardheidsclausule echter niet aan de orde.

5.3 Ter onderbouwing van zijn standpunt dat sprake is van deze zwaarwegende en bijzondere omstandigheden heeft eiser brieven van wijkcoach [naam 1] ([naam 1]), toegepast psycholoog/kindercoach [naam 2] ([naam 2]), teammanager [naam 3] ([naam 3]) van het ROC Twente en [naam 4] ([naam 4]), specialist loopbaancentrum van het ROC Twente, overgelegd. [naam 1] geeft aan dat eiser geen contact meer heeft met zijn vader en dat, om verdere escalatie te voorkomen, eiser geen alimentatie heeft aangevraagd. In een telefoongesprek met verweerder heeft [naam 1] verklaard dat eisers vader stalkgedrag vertoont door via Facebook berichten te versturen en te verschijnen op het werk van eiser. Er is daarover contact geweest met de politie. [naam 2] geeft aan dat er een conflict is tussen eiser en zijn vader. Er was regelmatig sprake van agressie (bedreigingen) in de gezinssituatie. Eiser voelde zich niet meer veilig als zijn vader thuis of in de omgeving van het huis was. In mei 2015 heeft de vader het gezin verlaten. De vader bleef contact opnemen met eiser en verscheen ongevraagd bij voetbalwedstrijden en op school. Ook op sociale media heeft de vader zich vervelend uitgelaten, naar aanleiding waarvan de wijkagent bij de vader op bezoek is geweest. Eiser heeft al enkele jaren geen contact meer met zijn vader en nu en op korte termijn is geen zicht op herstel van dit contact. Contact opnemen met zijn vader zal voor eiser te belastend zijn, omdat het idee alleen al bij eiser veel onrust en angst teweegbrengt. Volgens [naam 2] is er sprake van een periode van (teruggekeerde) rust die niet verstoord moet worden. [naam 3] maakt in zijn brief melding van bedreiging en intimidatie door eisers vader en geeft aan dat eiser bang is dat de situatie escaleert indien hij een alimentatieprocedure begint. [naam 4] maakt melding van tegenvallende schoolprestatie en psychische klachten vanwege de traumatische gebeurtenissen uit het verleden. Met name de relationele problemen tussen de ouders maar ook het gedrag van de vader naar eiser, hebben geleid tot problemen in zijn ontwikkeling. De vele ruzies, fysiek en verbaal geweld en het lastig vallen op sociale media hebben op eiser grote impact gehad. Eiser worstelt met wat er is gebeurd, maar omdat ook zijn functioneren op school hierdoor wordt belemmerd, is hij verwezen naar Mediant GGZ, zo schrijft ze.

Ter zitting heeft eiser ter onderbouwing van zijn betoog berichten van het Facebookaccount van zijn zus overgelegd, nadat zij haar achternaam heeft gewijzigd.

5.4 De rechtbank vindt dat verweerder onvoldoende heeft uitgelegd waarom in het geval van eiser de aanvullende beurs niet met toepassing van de hardheidsclausule en zonder alimentatiebeschikking kan worden vastgesteld. Anders dan verweerder hecht de rechtbank wel waarde aan de verklaring

van [naam 2] . Zij schrijft weliswaar haar bericht van 1 augustus 2019 niet op briefpapier van een instantie, maar in een brief van 8 mei 2019 licht zij ook toe dat zij beroepsmatig gesprekken heeft gevoerd met eiser in haar hoedanigheid van toegepast psycholoog en kindercoach. Verweerders standpunt dat eiser de alimentatieprocedure door tussenkomst van een advocaat kan laten voeren en dat hij dan zelf geen contact met zijn vader hoeft te hebben, maakt nog niet dat eiser problemen met zijn vader door deze procedure bespaard zullen blijven. Uit de informatie die is overgelegd blijkt genoegzaam dat het gedrag van eisers vader een zeer nadelige uitwerking zal hebben op de psychische gesteldheid van eiser en op zijn functioneren. Eiser heeft tijdens de zitting verteld dat een behandeling bij [naam 5] voor hem aangewezen is, maar dat deze nog niet van start is gegaan omdat de wachtlijst lang is, mede in verband met de coronamaatregelen. Verweerder heeft in het bestreden besluit verder onvoldoende inzichtelijk gemaakt in welk opzicht de onverkorte toepassing van artikel 12 van het Bsf 2000 in het geval van eiser in overeenstemming is te achten met de bedoeling van de regelgever en de strekking van de regeling.

5.5 De rechtbank stelt voorts vast dat verweerder in het bestreden besluit geen standpunt heeft opgenomen over de toepassing van het bepaalde in artikel 12 van het Bsf 2000 vanaf het moment dat eiser 21 jaar wordt. Verweerder heeft ter zitting erkend dat de werking van artikel 12 van het Bsf 2000 beperkt is tot het 21e jaar van een student en dat de situatie vanaf november 2021 voor eiser verandert. Verweerder heeft uitgelegd dat in haar systeem nog niet eerder kon worden verwerkt dat eiser vanaf zijn 21e jaar andere aanspraken heeft, maar dat hierover in het bestreden besluit wel al duidelijkheid had kunnen en moeten worden gegeven. Verweerder heeft toegezegd in haar systeem voor eiser een aanpassing te zullen doorvoeren met ingang van november 2021. Eiser hoeft daarvoor geen nieuwe aanvraag in te dienen. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2021:784](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 152

MK ABRS, 24-02-2021, 201905128/1/A3

staatssecretaris van Infrastructuur en Waterstaat.

Wob 10, 11

WOB. VUURWERKRAMP ENSCHEDE. De staatssecretaris heeft ten onrechte openbaarmaking van (delen van) documenten geweigerd. De staatssecretaris zal binnen 10 weken opnieuw dienen te beslissen met inachtneming van deze uitspraak.

Gedeeltelijke afwijzing verzoek van appellant (journalist) op grond van de Wob om afschriften van vijftig documenten die betrekking hebben op de vuurwerkramp in Enschede.

Afdeling: 10. Gelet op hetgeen in 6.2, 8.4, 8.6, 9.3 en 9.4 is overwogen, is het hoger beroep gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 21 november 2018 alsnog gegrond verklaren. Dit besluit dient te worden vernietigd, voor zover het betreft de weigering van de openbaarmaking van (delen van) documenten:

- nrs. 9, 13, 14 (de eerste vermelding), 22, 25, 26, 34, 42 en 43, omdat de staatssecretaris niet al het redelijkerwijs mogelijke heeft gedaan om deze documenten te achterhalen (zie overweging 6.2);
- nrs. 14 (de bijlage bij de tweede vermelding) en 36, omdat onduidelijk is gebleven welke weigeringsgrond eraan ten grondslag is gelegd (zie overweging 8.4);

- nr. 17 (de passage onder kopje 'verdere planning') omdat de weigering onvoldoende is gemotiveerd (zie overweging 8.4);
 - nrs. 1, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 11 (voor zover het betreft de nota van 5 augustus 2002), 12, 14 (de tweede vermelding, voor het overige), 15, 16, 17 (voor het overige), 18, 19, 20, 21, 23, 24, 27, 28, 33, 35, 38, 39, 40, 41, 44 en 45, omdat onvoldoende is gemotiveerd waarom geen toepassing kon worden gegeven aan artikel 11, tweede lid, van de Wob (zie overweging 8.6); en
 - nrs. 11 (alle bijlagen), 35 (voor zover het betreft de passages op pagina 1 onderaan en op pagina 2) en 40 (de bijlage) omdat daaraan ten onrechte artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob ten grondslag is gelegd (zie overwegingen 9.3 en 9.4). [...] 11. De Afdeling ziet aanleiding om de rechtsgevolgen van het besluit van 21 november 2018 in stand te laten, voor zover het betreft de weigering van de openbaarmaking van de verslagen van de Committees in de bijlage van document 11, omdat de Wob op die documenten niet van toepassing is. Ook kunnen de rechtsgevolgen voor zover het betreft document 17 (de passage onder kopje 'verdere planning') in stand blijven, nu de daar opgenomen informatie reeds uit andere hoofde openbaar is en niet opnieuw openbaar hoeft te worden gemaakt. [...]
12. De staatssecretaris zal opnieuw op de bezwaren van [appellant] moeten beslissen met in achtname van deze uitspraak. De Afdeling zal daarvoor een termijn stellen van 10 weken.
[ECLI:NL:RVS:2021:399](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 153

MK ABRS, 24-02-2021, 202005408/1/V1
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.
VWEU 20

REGULIER. Verblijf bij minderjarig kind met beroep op Chavez-Vilchez. Uit het arrest Oulane volgt niet dat een vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit pas met andere documenten mag staven als hij in bewijsnood verkeert met het overleggen van een paspoort of een geldig document voor grensoverschrijding.

3.3. De vreemdeling voert terecht aan dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, uit het arrest Oulane [van het Hof van 17 februari 2005, [ECLI:EU:C:2005:95](#)] niet volgt dat een vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit pas met andere documenten mag staven als hij in bewijsnood verkeert met het overleggen van een paspoort of een geldig document voor grensoverschrijding. Uit punten 25 en 26 van dat arrest volgt juist dat een lidstaat niet mag verlangen dat een vreemdeling een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort overlegt als die vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit ondubbelzinnig aantoonde met andere documenten. Daaruit volgt dat een vreemdeling niet eerst in bewijsnood hoeft te verkeren voordat hij zijn identiteit en nationaliteit met andere documenten mag aantonen.

3.4. De vreemdeling voert ook terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat paragraaf B10/2.2 van de Vc 2000 niet in overeenstemming is met het arrest Oulane. Zoals hiervoor is overwogen, volgt uit dat arrest immers dat een vreemdeling niet eerst in bewijsnood hoeft te verkeren met het overleggen van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort voordat hij zijn

identiteit en nationaliteit met andere documenten mag aantonen. Daarmee strookt niet dat een vreemdeling volgens paragraaf B10/2.2 van de Vc 2000 eerst een paspoort of geldig document voor grensoverschrijding moet overleggen en pas als hij hieraan "niet kan voldoen", zijn identiteit en nationaliteit met andere documenten mag aantonen.

[ECLI:NL:RVS:2021:404](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 154

MK ABRS, 24-02-2021, 202004013/1/V2
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. De Afdeling wijst er in dit verband op dat de staatssecretaris de aanwijzing van Algerije als veilig land van herkomst op 30 september 2020 opnieuw heeft beoordeeld en daarin, deels op basis van dezelfde bronnen als de vreemdeling eerder al inbracht, niet-moslims die als gevolg van hun geloofsovertuiging problemen hebben ondervonden in Algerije, heeft uitgezonderd van de aanwijzing (brief van de staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 30 september 2020 met als onderwerp 'Herbeoordeling veilige landen van herkomst - tranche 2 tot en met 5', kenmerk 2592622). De staatssecretaris moet uitleggen welke gevolgen dit heeft en (opnieuw) motiveren waarom de vreemdeling bij terugkeer naar Algerije bescherming kan krijgen of geen problemen heeft te verwachten (vergelijk de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:347](#)).

[ECLI:NL:RVS:2021:344](#)

JnB2021, 155

MK ABRS, 24-02-2021, 202005543/1/V2
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. De vreemdeling klaagt in haar grieven onder meer dat de rechtbank de staatssecretaris ten onrechte is gevolgd in zijn standpunt dat de veiligheidssituatie van lhbt niet is verslechterd en daarom geen aanleiding bestaat lhbt als groep uit te zonderen van de aanwijzing van Brazilië als veilig land van herkomst. Deze grieven slagen, omdat de staatssecretaris, zoals de vreemdeling aanvoert, de algemene informatie over de situatie van lhbt in Brazilië al voordat de rechtbank uitspraak deed anders kwalificeerde en zijn standpunt over het uitzonderen van lhbt aldus heeft gewijzigd. De staatssecretaris heeft de aanwijzing van Brazilië als veilig land van herkomst op 30 september 2020 immers opnieuw beoordeeld en daarin heeft hij lhbt nu wel uitgezonderd (brief van de staatssecretaris aan de Voorzitter van de Tweede Kamer van 30 september 2020 met als onderwerp 'Herbeoordeling veilige landen van herkomst - tranche 2 tot en met 5', kenmerk 2592622). De staatssecretaris moet dan ook uitleggen welke gevolgen dit heeft en (opnieuw) motiveren waarom de vreemdeling als lhbt bij terugkeer bescherming kan krijgen of geen problemen heeft te verwachten (vergelijk de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:346](#)).

[ECLI:NL:RVS:2021:345](#)

JnB2021, 156

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 18-02-2021 (publ. 22-02-2021), NL20.17767

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.109ca lid 1

ASIEL. Het afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst is naar het oordeel van de rechtbank geen rechtvaardiging om vreemdelingen de procedurele waarborgen, die - onder meer- zijn neergelegd in artikel 24 van de Procedurerichtlijn, te onthouden. De Procedurerichtlijn stelt dat verweerder moet onderzoeken of eiser bijzondere procedurele waarborgen behoeft. De Procedurerichtlijn vermeldt ten aanzien van deze verplichting geen bevoegdheid voor lidstaten om uitzonderingen of voorbehouden ten aanzien van bepaalde categorieën van vreemdelingen te maken, zodat de hiervoor genoemde nationale bepaling in artikel 3.109ca, eerste lid, Vreemdelingenbesluit niet in overeenstemming is met het Unierecht.

De vooronderstelling dat een aanvraag van een vreemdeling die afkomstig is uit een veilig land van herkomst vermoedelijk kennelijk ongegrond zal worden verklaard heeft niet dezelfde strekking en hetzelfde juridische karakter als een weerlegbaar rechtsvermoeden en getuigt dan ook van een fundamenteel verkeerde handelwijze omdat dit duidt op vooringenomenheid ten aanzien van de uiteindelijke beoordeling van de asielaanvraag.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet op de verklaringen van eiser over de littekens die hij stelt te hebben ondervonden vanwege problemen naar aanleiding van zijn homoseksuele geaardheid, alvorens een voornemen tot afwijzing van de asielaanvraag te kunnen uitbrengen, een FMO had moeten starten.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:1381](#)

JnB2021, 157

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 15-02-2021 (publ. 19-02-2021), NL20.6147 en NL20.6149

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 32 lid 1 a

ASIEL. Ten aanzien van het verzoek tot heroverweging van de intrekingsbesluiten hebben eisers een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. De gemachtigde van eisers heeft uitgebreid gemotiveerd aangevoerd dat er sprake is van willekeur als het gaat om intrekkingen van verblijfsvergunningen van 'Armeense Syriërs', waarbij sprake is van grote overeenkomsten.

De rechtbank is van oordeel dat eisers hebben voldaan aan de bewijslast door 25 dossiers geanonimiseerd te overleggen, duidelijk te maken welke overeenkomsten er zijn en welke zaken met name overeenkomen met die van eisers. Nu verweerder niet inzichtelijk heeft gemaakt waar de verschillen in zitten en dus niet voldoende heeft gemotiveerd waarom het geen gelijke gevallen betreft, is het verzoek tot heroverweging van eisers onvoldoende gemotiveerd afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:1307](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 158

HvJEU (Vijfde kamer), 24-02-2021, C-673/19

M e.a. tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid en T.

Richtlijn 2008/115/EG 3, 4, 6, 15

TERUGKEERRICHTLIJN. Terugkeerrichtlijn staat niet in de weg aan inbewaringstelling van vreemdelingen die in een andere lidstaat van de Europese Unie asiel hebben gekregen en niet naar die lidstaat willen terugkeren.

Het Hof (Vijfde kamer) verklaart voor recht:

De artikelen 3, 4, 6 en 15 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, moeten aldus worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staan dat een lidstaat een illegaal op zijn grondgebied verblijvende onderdaan van een derde land in bewaring stelt met het oog op zijn gedwongen overbrenging naar een andere lidstaat waar hij de vluchtelingenstatus bezit, wanneer die onderdaan heeft geweigerd gehoor te geven aan het bevel dat hem was gegeven om naar die andere lidstaat te vertrekken en het niet mogelijk is om tegen hem een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

[ECLI:EU:C:2021:127](#)

Naar aanleiding van dit arrest heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 159

MK ABRS, 23-02-2021, 202006503/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a

VREEMDELINGENBEWARING. VOORTVARENDHEID. Strafrechtelijke detentie voorafgaande aan inbewaringstelling. Geplande inbewaringstelling. De rechtbank heeft ten onrechte de ontvangst van het claimakkoord als peilmoment gehanteerd.

1. De vreemdeling is op grond van artikel 59a van de Vw 2000 [op 21 november 2020] in bewaring gesteld, omdat hij een Italiaanse verblijfsvergunning heeft en in Nederland asiel heeft aangevraagd. Voorafgaand en tot en met de dag van de inbewaringstelling heeft hij in strafrechtelijke detentie gezeten. Voordat hij in vreemdelingenbewaring is gesteld heeft de staatssecretaris op 19 november 2020 het claimakkoord van de Italiaanse autoriteiten ontvangen. Dit betekent dat het hier gaat om een geplande inbewaringstelling. Op 26 november 2020 heeft hij een vertrekgesprek met de vreemdeling gehouden en een dag later een vlucht naar Italië aangevraagd. [...]

2.1. Zodra een maatregel krachtens artikel 59a van de Vw 2000 is opgelegd is er sprake van detentie. Vanaf dat moment is de staatssecretaris op grond van artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM, verplicht om voldoende voortvarend te werken aan verwijdering van de

vreemdeling uit Nederland, om te voorkomen dat de vrijheidsontneming onredelijk lang voortduurt. Bij de beoordeling van de voortvarendheid tijdens de vreemdelingenrechtelijke bewaring wordt geen zelfstandige betekenis gehecht aan het niet of niet snel genoeg handelen voorafgaand aan de inbewaringstelling (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 22 december 2008,

[ECLI:NL:RVS:2008:BG9516](#) en van 15 november 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BP0367](#)). Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte de ontvangst van het claimakkoord als peilmoment gehanteerd.

2.2. Volgens de genoemde uitspraak van de Afdeling van 8 april 2020 [[ECLI:NL:RVS:2020:989](#)] geldt in het algemeen bij een geplande bewaring dat een eerste uitzettingshandeling op dag zes van de inbewaringstelling voldoende voortvarend is. Bijzondere omstandigheden kunnen aanleiding zijn hiervan af te wijken zodat een langere dan wel kortere periode geldt. De vreemdeling heeft in de schriftelijke uiteenzetting betoogd dat een periode van zes dagen in zijn geval te lang is, maar hij heeft geen bijzondere omstandigheden aangevoerd die maken dat een kortere periode zou moeten gelden. Dat de vreemdeling heeft verklaard mee te willen werken aan de voorbereiding van zijn terugkeer naar Italië maakt niet dat een kortere periode geldt (vgl. de uitspraak van de Afdeling van 4 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1505](#)).

2.3. Gezien het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende voortvarend heeft gewerkt aan de overdracht van de vreemdeling.

[ECLI:NL:RVS:2021:352](#)

JnB2021, 160

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 01-02-2021 (publ. 19-02-2021), NL21.788
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank kijkt af van vaste jurisprudentie Afdeling. Onrechtmatige bewaring vanwege te laat opstarten van Dublinoverdracht maakt de daarop volgende maatregel van bewaring vanaf aanvang onrechtmatig.

De rechtbank is, anders dan verweerder, van oordeel dat de kwestie die in deze procedure voorligt, anders van aard is dan de kwesties in de betreffende jurisprudentie van de Afdeling waar verweerder naar verwijst. Hoewel uit vaste jurisprudentie van de Afdeling volgt dat het aan een eerdere maatregel van bewaring klevende gebrek de daaropvolgende maatregel niet reeds daarom van aanvang onrechtmatig maakt, ziet de rechtbank in de onderhavige kwestie aanknopingspunten om van deze vaste jurisprudentie af te wijken. Zoals in overweging 3.2 is aangegeven was de eerdere inbewaringstelling van eiser vanaf

6 januari 2021 onrechtmatig, omdat verweerder in strijd had gehandeld met artikel 24, tweede lid, van de Dublinverordening: verweerder had immers te laat een verzoek tot terugname gedaan. Artikel 28, derde lid, van de Dublinverordening bepaalt dat een betrokkene niet langer in bewaring wordt gehouden, wanneer de verzoekende lidstaat zich niet houdt aan de termijnen voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek. De rechtbank ziet in de fout van verweerder als gevolg waarvan eiser over de periode van 6 tot en met 13 januari 2021 onrechtmatig in bewaring werd gehouden in samenhang met de duidelijke formulering van artikel 28, derde lid, van de Dublinverordening, aanknopingspunten om te oordelen dat deze onrechtmatigheid doorwerkt in deze procedure. Verweerder mocht eiser immers al op 6 januari 2021 niet meer in bewaring houden. Door eiser desondanks op onrechtmatige wijze in bewaring te houden en aansluitend op 13 januari 2021 op een andere grondslag in bewaring te stellen, acht de rechtbank de inbewaringstelling van eiser op 13 januari 2021 onrechtmatig. De rechtbank verklaart het beroep van eiser gegrond en zal het bestreden besluit 2 vernietigen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:1308](#)

JnB2021, 161

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 22-02-2021 (publ. 22-02-2021), NL21.1902
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Redelijk vooruitzicht op verwijdering naar Duitsland. Hoewel het ondergaan van een covid-19 test niet kan worden afgedwongen, kan de door eiser te verlenen medewerking hieraan worden geschaard onder de op hem rustende medewerkingsverplichting.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:1393](#)

[Naar inhoudsopgave](#)